

Да ми ходишъ на вода цветена.
Тамо ми є Иво'а-та сестра,
Со неа сє трїдесетъ девойки;
Петъ ъ държатъ полє отъ кафтани,
И ъ държатъ свилени рѣка'и,
Да ъ фатишъ и да ъ пограбишъ.“
Що ъ велить църноока майка:
„А егиди Ружице девойко!
Ношеска сумъ я лошъ сонъ видело,
Църно грозє во пазу'и найдофъ.“
Уще збор-отъ не ми го дорече,
Ми ъ фати Имеръ берберче-го.
Ког' дочуло Иво ключарджіа,
И му пущи Имеру берберу:
„Пущи ми ж моя мила сестра,
Давамъ хазно кулику ти драго,
Тук' пущи ми моя мила сестра!“ —
„А егиди Иво ключарджіа!
Хазна имамъ по'ике отъ тебе,
Пущи ми го дете Асанъ-ага,
Да ти пущамъ твоя мила сестра.“
Той го пущи дете Асан-ага,
Той ъ пущи негова-та сестра.

189.

Еминъ Никола, Райко Бошкоикъ и Райковица.

Що є плюскотъ во гора зелена?
Али ми є змія присойница?
Али ми є оганъ изгорило?
Али ми є вода понесело?
Не ми било зміа присойница,
Нито оганъ ми ъ изгорило,
Нито вода ми ъ понесело.
Богъ го убилъ Емина Никола!
Що го фати Райка Бошкоикя,
Що го фърли во темна зжидана!
Не є зжиданъ пусто како зжиданъ,
Вода иматъ дури до колена.